

ประโยค ป.ธ. ๕
แปล ไทยเป็นมคร
สอบ วันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

๑. เมื่อ ๒ สามิภรรยา นั้น อยู่ในที่นั้น เด็กชายมหาปิ่นตกไต่ยีนเด็กชายอื่น ๆ เรียก (คนผู้นั้นผู้นี้) ว่า อา-ลุง และเรียกว่า ตา-ยาย จึงถามแม่ว่า แม่ พวกเด็กอื่น ๆ เรียก(คนนั้น)ว่า ตา เรียก (คนนี้) ว่า ยาย พวกเราไม่มีญาติบ้างเลยหรือ

๔ แม่ตอบว่า ใช่ ลูก ณ ที่ตรงนี้ ญาติของพวกเราไม่มีเลย แต่ ตาของพวกเจ้า ชื่อว่า รัตนชัยเศรษฐี มีอยู่ที่พระนครราชคฤห์ (และ) ที่พระนครราชคฤห์นั้น มีญาติ ๆ ของพวกเราอยู่มาก ๆ มหาปิ่นตกถามว่า ทำไม พวกเราจึงไม่ไปที่นั่นเล่า แม่

๕ นางไม่พูดสาเหตุที่ตนมาแก่ลูกชาย เมื่อลูกชายทั้ง ๒ คน พูดถึงบ่อยเข้า จึงบอกสามิว่า เด็กเหล่านี้ ربกวนฉันเหลือเกิน พ่อแม่เห็นพวกเราเข้าแล้ว ถึงกับ จิก(กินเลือด)กินเนื้อเทียวหรือ มาเถิด บัดนี้ เราทั้ง ๒ จักแสดงตระกูลแห่งตา-ยาย แก่พวกเด็ก ๆ สามิเอ๋ยขึ้นว่า ฉันไม่อาจะสู้หน้า(ท่านทั้ง ๒)ได้ แต่ฉันจักพาพวกเขาไป ๆ ภริยาตอบว่า ดีจริง สมควรที่เด็กทั้ง ๒ คน จะได้พบเห็นตระกูลของตา-ยายเสียที ด้วยอุบายอย่างใดอย่างหนึ่ง ๆ แม่ทั้ง ๒ คน พาเด็ก ๆ ไปถึงกรุงราชคฤห์โดยลำดับพักอยู่ในศาลาหลังหนึ่งใกล้ประตูพระนคร ๆ มารดาของเด็ก พาเด็กทั้ง ๒ ไป ให้แจ้งแก่บิดามารดาถึงความที่ตนมาหา ๆ ทั้ง ๒ ท่านนั้น ได้ฟังข่าวนั้นแล้ว พูคว่า บรรดาชนทั้งหลาย ผู้ยังท่องเที่ยว(เวียนว่าย) อยู่ในสงสาร ไม่มีละที่บุคคลชื่อว่า ผู้ไม่เคยเป็นบุตร ไม่เคยเป็นธิดากันมา (แต่ปางก่อน) เขาทั้ง ๒ มีความผิดใหญ่หลวงต่อเรานัก พวกเขาไม่อาจะดำรงอยู่ในคลองจักขุของเราได้ ทั้ง ๒ คน จงถือเอาทรัพย์ชื่อว่าท่านนี้ ไปยังถิ่นฐานที่สำราญใจ เลี้ยงชีพเถิด แต่ จงส่งเด็ก ๆ มาที่นี่ ๆ สองสามิภรรยา นั้น ถือเอาทรัพย์ที่ท่านทั้ง ๒ นั้นส่งมา มอบเด็ก ๆ ไว้ในมือของผู้นำข่าวสารที่มาแล้วนั้นแล ส่งไปแล้ว ๆ เด็ก ๆ เจริญเติบโตอยู่ในตระกูลของตา-ยาย ๆ

๒. ในเด็กทั้ง ๒ คนนั้น จูฬป็นตก ยังเด็กเล็กนัก ส่วนมหาป็นตกไปกับตาฟังธรรมกถาของพระทศพล ฯ เมื่อมหาป็นตกไปสำนักของพระศาสดาเป็นนิตย์ จิตก็น้อมไปในการบรรพชา ฯ เขาจึงพูดกะตาว่า ถ้า คุณตาอนุญาตกระผมไซ้รี กระผมพึงบวช ฯ เศรษฐีกล่าวว่า พุคะอะไรไป พ่อคุณ การบวชของเจ้า สำหรับตา เป็นสิ่งจริงใจ ยิ่งกว่าการบวชของคนทั่วทั้งโลกด้วยซ้ำไป ถ้าเจ้าสามารถ(จะบวชได้) ก็จงบวชเถิด ดังนี้แล้วจึงได้นำเขาไปยังสำนักของพระบรมศาสดา เมื่อพระองค์รับสั่งว่า คฤหบดี ท่านได้เด็กมาหรือ จึงกราบทูลว่า พระเจ้าข้า เด็กคนนี้เป็นหลานของข้าพระองค์ ประสงค์จะบวชในสำนักของพระองค์ ฯ พระบรมศาสดา รับสั่งภิกษุผู้ถือบิณฑบาตเป็นวัตรรูปใดรูปหนึ่งว่า เธอจงบวชเด็กคนนี้ให้เถิด ฯ พระเถระบอกกัมมัฏฐานที่กำหนดด้วยอาการมีหน้เป็นที ๕ แก่เธอแล้วบวชให้ ฯ เธอเรียนพระพุทธรพจน์ได้มาก มีอายุครบบวช ได้อุปสมบทแล้ว กระทำกรรม(เจริญพระกัมมัฏฐาน)ในอุบายวิธีแห่งการใส่ใจใคร่ครวญ บรรลุพระอรหัตแล้ว ฯ

ท่าน ปล่อยเวลาให้ผ่านพ้นไปด้วยความสุขในฉานและมีความสุขอันเกิดแล้วแต่ผล นึกถึงว่า ความสุข(เช่นนี้) เราสามารถจะให้จูฬป็นตกใหม่หน้อ จากนั้น จึงเข้าไปหาเศรษฐีผู้เป็นตาถึงสำนักแล้วบอกอย่างนี้ว่า ท่านมหาเศรษฐี ถ้าท่านอนุญาตไซ้รี อาตมาขอบวชจูฬป็นตก ฯ เศรษฐีผู้เป็นตาตอบว่า นิมนต์บวชให้เถิด ขอรับท่าน ฯ

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง กับ ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ป.ธ. ๕
แปล ไทยเป็นมจร

๑. เตสึ ตตถ วสนตานิ มหาปณฺณทการโก อณฺเณ ทารเก จูฬปีตา มหาปีตาติ อยฺยโก อยฺยิกาติ จ วทนฺเต สุตฺวา มาตริํ ปุจฺฉนิ อมฺม อณฺเณ ทารกา อยฺยโกติ วทนฺติ อยฺยิกาติ วทนฺติ กจฺฉิ อมฺหากํ ฅาตกา นตฺถิติฯ อาม ตาต อมฺหากํ เอตฺถ ฅาตกา นตฺถิ ราชคฺชนคร ปน โว ฅนเสฏฺฐิ นาม อยฺยโก ตตถ อมฺหากํ พฺหุ ฅาตกาติฯ กสฺมา ตตถ น กจฺฉาม อมฺมาติฯ สา อตฺตโน อากมฺนการณํ ปุตฺตสฺส อกเถตฺวา ปุตฺเตสฺส ปุณฺปฺปฺนํ กเถนฺเตสฺส สามิกํ อาห อิเม มํ ทารกา อติวีย กิลเมฺนฺติ กิ โน มาตาปิตโร ทิสฺวา มํสํ ขาทิสฺสนฺติ เอหิทานิ ทารกานํ อยฺยกกุลํ ทสฺเสสฺสามาติฯ อหํ สมฺมุขา ภวิตฺถํ น สกฺขิสฺสामी เต ปน นยิสฺสामीติฯ สาธุ เยน เกนจิ อุปาเยน ทารกานํ อยฺยกกุลเมว ทญฺจํ วญฺจฺจิติติฯ เทวปี ฅนา ทารเก อาทาย อญฺุพฺพเพน ราชคฺห์ ปตฺวา นครทวาร เอกิสฺสา สาลา ย วสิสฺสุฯ ทารกมาตา เทว ทารเก คเหตฺวา อากตฺทาวํ มาตาปิตฺนํ อารโจาเปสิฯ เต ตํ สาสนํ สุตฺวา สํสारे วิจฺรณตฺนํ น ปุตฺโต น ฅิตา ญตฺพุพฺพา นาม นตฺถิ; เต อมฺหากํ มหาปฺราฅิกา น สกฺกา เตหิ อมฺหากํ จกฺขุเปเถ จาคฺุ เอตฺตกนฺนาม ฅนํ คเหตฺวา เทวปี ฅนา ฅาสฺกญฺจานํ คนฺตฺวา ฅีวณฺตฺุ ทารเก ปน อี ฅ เปเสนฺตฺุติฯ เต เตหิ เปสิตํ ฅนํ คเหตฺวา ทารเก อากตฺทฺุตฺนณฺเณว หตฺถเถ ทตฺวา ปหิณฺสิสฺสุฯ ทารกา อยฺยกกุล วจฺฉณฺนฺติฯ

๒. เตสฺ จูฬปณฺณโก อติทหโร มหาปณฺณโก ปน อยฺยเกน สทฺธิ ทสฺพลสฺส ฅมฺมกถํ โสตฺถํ กจฺฉนฺติฯ ตสฺส นิจฺฉํ สตฺถุ สนฺติกํ กจฺฉนฺตสฺส ปพฺพชฺชา ย จิตฺตํ นมิฯ โส อยฺยกํ อาห สเจ มํ อญฺาเนยฺยาถ อหํ ปพฺพชฺเชยฺนฺติฯ กิ วเทสิ ตาต สกฺลโลกสฺสาปิ เม ปพฺพชฺจิตฺโต ตว ปพฺพชฺชา ภทฺทกา สเจ สกฺโกสิ ปพฺพชฺชาหิติ ตํ สตฺถุ สนฺติกํ เนตฺวา กิ คหปติ

ทารโก เต ลทุโรติ วุตเต อาม ภนฺเต อัย เม นคฺตา ตุมหากํ สนฺติเก
 ปพฺพชิตฺตกาโมติ อห ๑ สตฺถา อณฺณตฺรํ ปิณฺฑจาริกํ ภิกฺขุ อิมํ ทารกํ
 ปพฺพาชหิตฺติ อาณาเปสิ ๑ เถโร ตสฺส ตจฺปญฺจกมฺมภูจฺฉานํ อัจฺฉิตฺวา
 ปพฺพาชหิตฺติ ๑ โส พหุํ พุทฺธวณฺณํ อุกฺคณฺหิตฺวา ปริปุณฺณวสุโส อูปสมฺปทํ
 ลภิตฺวา โยนิโสมนสฺสิการเ ภมฺมํ กโรนฺโต อรหฺตตํ ปาปุณฺนิ ๑

โส ฉานสุเขน ผลสุเขน วิดีนาเมนฺโต จินฺตสิ สกฺกา นุ โข
 อิมํ สุขํ จูพฺพนฺถกสฺส ทาตฺตุนฺติ ตโต อยฺยกเสฏฺฐจิสฺส สนฺติกํ คนฺตฺวา
 เอวมฺมาห มหาเสฏฺฐจิสฺส เอนฺธุชาเนยฺยาถ อหํ จูพฺพนฺถกํ ปพฺพาชยฺยนฺติ ๑
 ปพฺพาชถ นํ ภนฺเตติ ๑
